

fælde, hvor den i § 4 omhandlede forargelige Levevis har faaet et saa haandgribeligt Udtryk, at det er rimeligt, at man af Hensyn til de omboende træffer Foranstaltninger til en moralsk Sanering af vedkommende Ejendom.

Stk. 1. De nævnte Paragraffer i Straffeloven vedrører Forhold som Løsgænger, Rufferi, Alfonseri og Opfordring til Utugt til offentlig Forargelse o. lign.

Det bemærkes, at der med „anden Retsafgørelse“ sigtes til Bødevedtagelse.

Ejerens Ret til at opsigte de straffede Personer er ikke betinget af, at der bor Børn i Ejendommen, saaledes som det er Tilfældet med Hensyn til Boligtilsynets Ret til at kræve disse Personer opsagt, jfr. 3die Stk. Forudsætningen for, at Opsigelse kan ske uden Hensyn til Huslejelovgivning, er i alle Tilfælde, at Lovovertrædelsen er begaaet i eller har en vis Tilknytning til den Ejendom, hvori den straffede Person bor.

Stk. 4. Retten for Boligtilsynet til at gribe ind gælder altsaa uanset, om der er Børn i Ejendommen. Retten indtræder, hvad enten der er Tale om, at en Person har modtaget 2 Straffe, eller at to Personer har modtaget hver 1 Straf, og Reglens Formaal er at skabe Hjemmel til at sprede saadanne samfundsfjendske Elementer, der ellers gennem deres Levevis og Lovovertrædelser kan komme til at præge en bestemt Ejendom eller et Kvarter. For saa vidt Ejeren ikke følger Boligtilsynets Paabud om Opsigelse af de paagældende, kan Boligtilsynet foretage det fornødne, herunder lade den paagældende udsætte ved Fogdens Hjælp, jfr. 5te Stk.

Til § 24.

Paragraffen svarer til den københavnske Sundhedsvedtægts § 67. Paragraffen hjemler en Undtagelse fra § 45, 2det Stk., i Lov om Leje af 23. Marts 1937, ved hvilken der er givet en Lejer Ret til Fremleje til sine eller sin Ægtefælles nærstaaende Slægtninge.

Man har ment at burde overlade det til Afgørelse i de enkelte Tilfælde, hvilke Personer der skal regnes for henhørende til Familie og Husstand; der er dog Anledning til at fortolke disse Begreber saa snævert som muligt og lægge Vægt paa, om det naturligt og rimeligt, at de paagældende Personer har fælles Bolig, og om der foreligger Forhold, som faktisk begrunder, at Personer, som betegnes som Husstand, med Rette kan henføres hertil. I Tilfælde, hvor der er Tale om egentlig Fremleje af Dele af en Lejlig-

hed, kan der f. Eks. ikke være Tvivl om, at Indgriben overfor Overbefolkning kan finde Sted.

Til § 25.

Ligesom ved § 20 anført har man heller ikke i det her omhandlede Tilfælde ment, at Boligtilsynet selv skulde gribe ind, men man har overladt det til den særlige Myndighed paa dette Omraade, Børneværnsudvalget, at træffe Afgørelse om, hvorvidt der kan og bør foretages noget til Sikring af de paagældende Børns Sundhed jfr. iøvrigt Forsorgslovens § 172, 1ste Stk.

Til Kapitel V.

Til § 26.

Stk. 1. Boligtilsynets Afgørelser kan med en enkelt Undtagelse indbringes for Boligtilsynsraadet til endelig Afgørelse.

Kun med Hensyn til de mest indgribende Beslutninger, nemlig de i § 13 og § 15, 2det Stk., omhandlede, har man anset det for rimeligt at give Ejeren eller Pant haverne (ikke andre interesserede) en længere Klagefrist, nemlig 4 Uger. Med Hensyn til andre Beslutninger er Fristen i Medfør af 2det Stk. kun 14 Dage.

Beslutningerne i Medfør af § 23 hviler paa et saa klart Grundlag, at det maa betragtes som overflødig at hjemle Adgang til Klage.

Det bemærkes, at Beslutninger, der er taget af Fabriktilsynet, selv om der ved Beslutningerne er taget Hensyn til Bestemmelser i nærværende Lov, udelukkende kan paaklages i Overensstemmelse med Arbejderbeskyttelseslovgivningen og altsaa ikke til Boligtilsynsraadet.

Til Kapitel VI.

I Modsætning til Kapitel III, der indeholder Forbud mod Anvendelse af og Paabud om Forbedring af usunde Ejendomme, vedrører Kapitel VI Regler om den aktive Virksomhed fra det offentlige Side, der har til Formaal at rydde usunde Omraader, og det er denne aktive Virksomhed, der dækker Begrebet „Sanering“, der i øvrigt ikke er defineret i Loven. Denne Saneringsvirksomhed er et selvstændigt Led i Bestræbelserne for at hidføre ordnede og sunde Boligforhold og er derfor henlagt til de almindelige kommunale Myndigheder i Modsætning til de tidligere omhandlede Opgaver, der forvaltes af særlige Organer, der i deres Art og Sammensætning understreger de